

Kimse Benim Kadar Güzel Bekleyemez

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Kasım 2023

"Şunu çok iyi öğrettim elektrik direklerine,
Kimse;
Benim kadar güzel bekleyemez!"(Alıntı)

Elektrik çarpmışçasına etkilendiğim üçlü bir dize yığını aslında şiirin özeti bir o kadar yaşamın izinin düşüldüğü mısralar.

Bir yenilgi olarak da addedilebilir her insan kimine göre bir yanılığ ya da.

Ötelendiğimiz düş gezgini bizler gerçeklere ne kadar uyumluyuz acaba ya da içimizde büyüttüğümüz ağaçlar mıdır bizi yolumuzdan alıkoymayan ve köküne sadık düş gezgini bizler en çok da İlahi Aşkın çağrısında tüm ağırlarımızın dindiği ve söylencelerin somut hikâyelere dönüştüğü gerçeği ile yüz göz olmuşken kim bilir hangi gerçeklerin uğruna boş veriyoruz hayallerimize...

Sıra dışı birer iklimiz belki de her birimiz en çok da ikiletmiş iken içimizden geçenleri dile getirmenin de diğer adı iken şiirler.

Metaforlar güzergâhında içimizde kalan nice ukde ve işte peyderpey yenildiğimiz her sabah günün ve güneşin baskınına uğradığımız ve kim bilir kaçınıcı baskısı günlerin ve sabahların ve fotokopi aşkların kim bilir kaçınıcı diz çöküşü aşkla evrilen bir iklimde yağmurla sözlenmiş bir bulutun kim bilir kaçınıcı kere aşka düştüğü şiirle ve şairle?

Sabahın ilk ışıklarında yola koyulan bulutlar mademki güne yağdıracak rahmeti nasıl da erkenden başlamışlar mesaiye.

Sözcükler ise çürük birer yumurta gibi ihya edilmeyi beklerken şair ve işte şairin günlerdir içinde kalan

ukde mademki kalemi ile küskün uzun gecelerdir.

Aşkın adağı iken şiirin atağı.

Atar damarın kan yerine sözcük pompaladığı.

İklımse pohpohlanmayı beklercesine gizli kasasında biriktirmişken yağmur damlalarını ve hoyrat rüzgâr iş başında ne de olsa güzün kasvetine iyi gelecek birkaç açılımla iş başında o da.

Gün metruk geceye âşik.

Şair günden kaçıp geceye sığınırken bir ömür.

Ve işte yüzüne çarpan o tokat acının yükünü yükledi bir kere madem ve işte açılmayan kapıları açan İlahi Rüzgâr.

Günün meşrebi.

Tutulan çeteleninse bir özeti iken şiir.

Kılıksız bir cümleyi ansızın da baş tacı yaptı mı kalem...

Alabildiğine coşkulu öncesinde tutuk olsa bile tutulan nutkuna rest çeken kalemi ile şair işinin başında.

Sahi, şairin işi ne ola ki?

Askıda ekmek misali askıda iken dizeleri.

Askıda simit gibi susamları ile idare ederken hayatı.

Ve işte o idare lambasında idareten yaşamakla iştigal en çok da sevgiyi ve umudu telaffuz eden kalemine nasıl da öfkeli nasıl da uzak kalmış yazmaya doyamadığı şiirlere.

Gecenin neminde asılı kalmışken ruhum ve günü öteleyen renklere tutkun mizacımla karanlığı da kolaylıkla delebilirken içimdeki aydınlığı elbet yazarak çoğaltıyorum.

İlhamın izini sürerken aslında ben haizi olduğum gizi de çoğaltıyorum ve yaza yaza kazandığım farkındalık sayesinde yüzlerce gece uykumdan ödün vermişken yazmak adına son bir buçuk yıldır gecelere rest çekip artık gün ışığında çoğaltıyorum sözcüklerimi.

Alabildiğine coşkulu olduğum zamanların özlemi var içimde.

Neşemi çürüdüğü.

Neslimin tükendiği.

Sebep-sonuç ilişkisine daha çok odaklanıp resmigeçit yaparken ünlem ve işte imlecin tayin ettiği o doğrultuda tutuyorum rotamı ve kaybetmemek adına kendimi defalarca kaybolmuş olmanın da verdiği şaşkınlığı yok sayıp tutturduğum yolda aslında kendimi ve iklimimi arıyorum ki...

Hazanla özleşmişken bir ömür boyu hüznün girdabında da sevdalanmışken şiirlere gerçek manada sokak lambası ile cilveleşirken içimdeki aydınlık bilip bilmeden geçtiğim yollardaki direklere ve sokak lambalarına gönderme yapıyorum.

Beklentisiz de geçmezken ömür...

İşin ilginç neyi beklediğimi ben dahi bilmezken sabit bir rotada öncelikle yeni günü ve doğacak güneşi bekliyorum öyle ki güneşle aram asla iyi olmamışken bu yaşa değin şimdilerde sabahı ipe çekiyorum ve tüm çekincelerimi bertaraf edip annemin varlığındaki şükür duygusuyla hasbıhal edip hemhal olduğum sonsuzluğun çağrısında tüm ağrılarımı dindiriyorum.

Renklerden pembe en çok da utandığımda ala dönen yanaklarım.

Ve şimdilerde kalemin pembeleştiği kışın girizgâhında Kasım ayı şimdiden kışın provası yaparken adeta

tüten bir puro gibi kalın ve sıcak bir niyazla ütölüyorum ruhumu en çok da kat izini yok edemediğim ilhamın ayak sesinde ve sabahın erken saatinde kuş cıvıltıları ve annemin sesi ile karşılıyorum yeni günü ve yeni beni.

İçimdeki sarkaç aralıksız çalışırken.

Sayacın piyonu iken rakamlar.

Bense seyyah ruhumla yolculuk yaparken kâh hayallerimle kâh gözüm açık/kapalı gördüğüm düşlerle avunuyorum.

Sağalttığım bir hüznün deryası.

Solumda dinmek bilmeyen bir yangının da alarmı iken iç sesimi kurup sabaha odaklı bir başlangıçla nasıl da hayret ediyorum kendime öyle ya: çocukluğumdan ve öğrenciliğimden bu yana ben hep gecelerle avunmadım mı?

Üstüne üstük bunu bir savunma mekanizması olarak görüp tüm dünyaya ve güneşe kafa tutmadım mı bir ömür?

Beklediğime de değdi hani bir ömrün solfeji iken geceler ben gündüzlere rest çekip gün ışığından soyutlamadım mı hem bedenimi hem ruhumu?

Ve işte payıma düşen en zor tarafı da bu oldu çünkü gün ışığını kendi içimde öğütüp kendi içimde üretip karanlığımın da sırdaş iken imgeler ve işte serinkanlı olmayı başaramadığım kadar sıcak duygularımın ayakta kalma başarısı gösterip nasıl da uyumsuz addedildim insanların nezdinde.

Yerin göğün tek Hâkimi ve aşkın itibarlı yansıması iken sevginin İlahi Ateşi.

Her rengi kanıksayan gök kuşağı.

Karanlığın minvalinde ansızın beliren onca renk ve göğün aldatısı iken mavi yerin de amblemi iken siyah ve tutuşan tüm duygular renklerle eşleşirken nasıl da tutukluk yaptı kalemim günlerdir çünkü çağrısını duymadım ilham perimin çünkü kendimde mahzur kalmıştım en çok da kendimden kaçmak adına yakalandığım fırtınanın kalemimi ve içimi nasıl da üşüttüğünü algılayamazken ve işte bir günde tek karede hatta tek saniyede açıldı algı eşliğim ve şiirlerim münazara ederken sözcüklerimi sağalttım coşkuyla ve neşeyle ve huzurla.

Bu bağlamda beklememe de değdi hani ve daha da yolunu bekleyeceğim çok şey var.

İçtimada geçen tutukluluk yıllarım.

İnzivada geçerken ömrüm.

Bir aldatı olsa bile hayaller onları gerçek kılmakla iştiğal iken de dur durak bilmeden hayal kurmanın da raconu iken yazmanın da tek kaidesi iken iç sesin kâğıtla buluştuğu ve kalemin tembihi ile temkinle ve itina ile yazmanın da verdiği huzura ne denk düşebilir ki?

Ve işte huzurun ayak sesi.

İdamesi mutluluğun kalemse benim yangınım ve zaferim ve tek sığınağım içinde yaşadığım kale duvarlarını kalemimle resmettiğim öyle ki yaşama sevincimin her ne kadar binlerce kez çalınmış olsa ben hala baş koyduğum yolda ihtimamla yürüyorum ve tüm sokak lambalarına sundum da fermanımı en çok da içimde sönmek bilmeyen ışığın verdiği güç ile de ayakta iken...